

SOLIDARITY
NOW

This is our common ground

MYTO
BI
BOΛI
OK
MOY

*«Στα βάθη του χειμώνα,
έμαθα τελικά πως μέσα μου υπήρχε ένα ανίκητο καλοκαίρι»*

Αλμπέρ Καμύ

*“In the depth of winter,
I finally learned that within me there lay an invincible summer”*

Albert Camus

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται σε όλους εκείνους που βρήκαν τη δύναμη ψυχής να γεμίσουν μια αποσκευή με όλη τους τη ζωή και να την κάνουν μια νέα πατρίδα στον τόπο όπου βρέθηκαν.

This book is dedicated to all those who have found the strength to fill a luggage with all their life's belongings and make it a new home at the place where they now reside.

Όλοι, οι καλλιτέχνες, που μετέχουν με τα έργα τους στο #ΒιβλίοΜου είναι ή υπήρξαν ωφελούμενοι του προγράμματος Στέγασης που υλοποιεί το SolidarityNow (ESTIA - Στήριξη Έκτακτης Ανάγκης για την Ένταξη και τη Στέγαση), με την υποστήριξη της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

All artists that have shared their art through #MyBook are or were beneficiaries of the Accommodation program implemented by SolidarityNow (ESTIA program - Emergency Support for Integration and Accommodation), supported by UNHCR and funded by the European Union.

Το Βιβλίο Μου: μια προσπάθεια να προσπεράσουμε τον εαυτό μας «από την καλή μεριά»

My Book: trying to overtake ourselves on the “good side”

Αντιγόνη Λυμπεράκη, Γενική Διευθύντρια, SolidarityNow

Antigone Lyberaki, General Manager, SolidarityNow

Η τέχνη, λένε πολλοί, μας επιτρέπει να υπερβούμε την καθημερινότητα, επιτρέποντας στο τι αισθανόμαστε να εκφραστεί χωρίς εμπόδια και περιορισμούς. Ο ποιητής Τ.Σ. Έλιοτ θεωρούσε ότι η Τέχνη δεν εκφράζει μόνο αυτό που ήδη έχεις, αλλά, μέσω της αυτογνωσίας, σου επιτρέπει να το επαυξήσεις: «Δεν είναι η έκφραση της προσωπικότητας, αλλά η απόδραση από την προσωπικότητα. Αλλά, για να θέλει να αποδράσει, πρέπει πρώτα κανείς να έχει αισθήματα και προσωπικότητα».

Ο Αρμόντ, ο Αχμάντ, ο Ιμπραήμ, η Φάτιμα και ο Αμπντούλ, ο Κομέλ, η Γουασάν και η Σανά, η Ζαϊνάμπ, ο Νάκαμ, ο Μάζντ και ο Αλί, χαρακτηρίζονται ως πρόσφυγες, μετανάστες και αιτούντες άσυλο. Όλοι τους είναι ωφελούμενοι του SolidarityNow. Μα πάνω απ’ όλα, άνθρωποι. Το νήμα που τους συνδέει, είναι η Τέχνη: η ζωγραφική, η ποίηση, τα διηγήματα και οι ιστορίες, ή οι στίχοι ραπ. Αυτή τους επιτρέπει, τον καθένα και την καθεμία ξεχωριστά, να βρουν διόδους διαφυγής απ’ όσα τους πληγώνουν δημιουργώντας καινούργιο προσωπικό κόσμο, πιο αισιόδοξο και με χρώματα πιο φωτεινά.

«Το Βιβλίο Μου» είναι η προσωπική μαρτυρία για το παρελθόν, τις ρίζες, για ό,τι τους καθόριζε και ό,τι συνεχίζει να τους καθορίζει. Είναι ταυτόχρονα και το απόσταγμα των σκέψεων, για το παρόν σε νέα χώρα, σε νέα ήπειρο. Είναι τέλος, η έκφραση φόβων και ελπίδων για το μέλλον – για τα όνειρά τους για «κανονική» ζωή ξανά, χωρίς ταμπέλες και στιγματισμό.

Η Τέχνη ξυπνάει μνήμες, επουλώνει πληγές, γεννάει αισθήματα. Εκφράζοντας ιδέες, οδηγεί στην κάθαρση και στην επικοινωνία. Όλα αυτά επιδιώκει να εικονογραφήσει αυτό το εκδοτικό εγχείρημα του SolidarityNow.

Και ας μην ξεχνάμε πως όσοι εξαναγκάζονται σε βίαιες μετακινήσεις από τον τόπο τους, κουβαλούν, μαζί με τις αποσκευές, και εμπειρίες, γνώσεις και ταλέντα. Και έτσι γίνονται καλύτεροι. Μαζί τους και εμείς.

«Το Βιβλίο Μου» είναι βέβαια το δικό τους βιβλίο. Είναι όμως και το δικό μας. Είναι έμπρακτη διάψευση απέναντι στα στερεότυπα και την κοινωνική προκατάληψη. Αφού ξεπερνάνε οι συντελεστές τον εαυτό τους, μας προτρέπουν να το κάνουμε και εμείς. Και να γίνουμε όλοι μαζί καλύτεροι άνθρωποι.

Art allows us to transcend the everyday, by allowing feelings to break through barriers and limits. The poet T.S. Elliot holds that Art does not simply express what you already possess, but allows you, through by yourself better, to expand it. “*It is not the expression of personality, but an escape from personality. But one must have emotions and personality in order to escape from them*”.

Armond, Ahmad, Ibrahim, Fatima and Abdul, Komel, Wasan and Sana, Zainab, Nakam, Majd and Ali, can be described as refugees, migrants and asylum seekers. They are also beneficiaries of SolidarityNow. But above all, people. The connecting thread is Art: painting, poetry, short stories, or rap lyrics. Art allows, each one distinctly, to find a way out from what pains them, constructing optimistic new worlds, suffused with brighter hues.

The “*My Book*” project is a personal testimony of their past, their roots, what used to define them and what defines them still. It is also the distillation of their thoughts on the present - living in a new country, a new continent. It is also the expression of fears and hopes for the future – their dreams to live a “normal” life again, free of labels and stigma.

Art awakens memories, heals wounds, breeds emotions. By expressing ideas, it can lead to catharsis, and can build bridges for connections. All these, we hope, are illustrated in this publication by SolidarityNow.

And let’s not forget that those violently forced to abandon their homeland, are carrying, together with dark memories, knowledge and talents. That’s how they can overtake their own potential. Their example poses a challenge for all of us – to do better.

“*My Book*” is certainly their book. But it is also Ours. It refutes in a simple way stereotypes and prejudice. In the same way that the authors transcend their potential they encourage to follow. And, in so doing, we can all do better than we thought we could.

«Έτσι είναι η ζωή», «Τα καλύτερα έρχονται» Αρμόντ Πελέντε, ποιητής, Κονγκό 5 “That’s life”, “The best is yet to come” Armond Pelenda, poet, Congo	5
Έργα ζωγραφικής Άχμαντ Αλζαχέρ, ζωγράφος – ποιητής, Συρία 12 Paintings Ahmad Alzاهر, painter – poet, Syria	12
Έργα ζωγραφικής Ιμπραήμ Μαζντ, ζωγράφος, Συρία 16 Paintings Ebraheem Majed, painter, Syria	16
«Από το θάλαμο στην εξορία» Φάτιμα Κρίεμ, ποιήτρια, Συρία 20 “From the chamber to exile” Fatima Kriem, poet, Syria	20
«Έκκληση για την εκπαίδευση της αφρικανικής νεολαίας» Αμπντούλ Ελάντ Μπαχ, ποιητής, Γουινέα 23 “Speaking out for the education of African youth” Abdoul Elhadj Bah, poet, Guinea	23
«Χωρίς λόγο» Ζαϊνάμπ Αννάν, συγγραφέας – ποιήτρια, Λίβανος 26 “With no reason” Zainab Annan, writer – poet, Lebanon	26
Έργα ζωγραφικής Νάκαμ (Μοχάμεντ Αμπντουλάχ), ζωγράφος – συγγραφέας, Ιράκ 30 Paintings Nakam (Mohammed Abdullah), painter – writer, Iraq	30
«Ήρωες», «Ζωή», έργα ζωγραφικής Μαζντ Σαγέντ, στιχουργός – ζωγράφος – ηθοποιός, Συρία 34 “Heroes”, “Life”, paintings Majd Sayed, song writer – painter – actor, Syria	34
«S.J. Εκτεταμένη» Σανά Ναντίν, ποιήτρια, Πακιστάν 37 “S.J. Rife” Sana Nadeen, poet, Pakistan	37
«Πόλεμος για την Ειρήνη» Κομέλ Μούντζι Αζάντ, μουσικός – ποιητής, Ιράν 39 “War for Peace” Komael Munji Azad, musician – poet, Iran	39
«Θυμάμαι» Γουασάν Νασσάρ, ποιητής, Ιράκ 42 “I Remember” Wasan Nassar, poet, Iraq	42
Έργα ζωγραφικής Μοχάμαντ Αλί Αζιζιράντ, ζωγράφος – γλύπτης, Ιράν 44 Paintings Mohammad Ali Azizirad, painter – sculptor, Iran	44

C’est la vie

De l’essence à l’existence subsiste la substance dans une trajectoire accidentée appelé «la vie».
La substance est-elle l’âme dans l’homme?
La vie continue de m’enseigner malgré tout!
Oui, c’est la vie.

Dans ce monde si complexe et litigieux, mon âme innocente embrasse les réalités de mon quotidien.
Vivre pour vivre ou vivre pour la vie?
La vie continue de m’enseigner malgré tout!
Oui, c’est la vie.

Peine perdue pour tous mes efforts et mes sacrifices, le désespoir envahit mon subconscient.
Est-ce la raison ou mon instinct fragile qui me pousse à la consternation?
La vie continue de m’enseigner malgré tout!
Oui, c’est la vie.

Performances, productivité, succès, stabilité... Mais aussi, désillusions, déceptions, instabilité, échecs...
Est-ce un hasard ou une fatalité?
La vie continue de m’enseigner malgré tout!
Oui, c’est la vie.

A la perte de vitesse, mon destin se dénature et mon âme impuissante assiste à cette triste réalité.
Est-ce possible d’espérer encore une fois avec mon cœur?
La vie continue de m’enseigner malgré tout!
Oui, c’est la vie.

A la recherche de mon identité perdue, le questionnement sur le moi sera la meilleure approche.
Mais il faut d’abord prouver mon existence. Et comment le faire?
Seule mon absence peut prouver que j’ai existé.
La vie continue de m’enseigner malgré tout!
Oui, c’est la vie.

Έτσι είναι η ζωή

Από την ουσία στην ύπαρξη παραμένει η ουσία σε μια τραχιά τροχιά που ονομάζεται «ζωή».
Είναι ψυχή η ουσία στον άνθρωπο;
Η ζωή συνεχίζει να με διδάσκει πάρα ταύτα!
Ναι, έτσι είναι η ζωή.

Σε αυτόν τον περίπλοκο και αμφιλεγόμενο κόσμο, η αθώα ψυχή μου αγκαλιάζει τις πραγματικότητες της καθημερινής μου ζωής.
Να ζούμε για να ζούμε ή να ζούμε για τη ζωή;
Η ζωή συνεχίζει να με διδάσκει πάρα ταύτα!
Ναι, έτσι είναι η ζωή.

Κατέβαλα κόπο για κάθε μου προσπάθεια, για κάθε μου θυσία, η απελπισία εισβάλλει στο υποσυνείδητό μου.
Είναι αυτός ο λόγος ή το εύδραυστο ένστικτό μου που με οδηγεί στην απόγνωση;
Η ζωή συνεχίζει να με διδάσκει πάρα ταύτα!
Ναι, έτσι είναι η ζωή.

Αποτελεσματικότητα, παραγωγικότητα, επιτυχία, σταθερότητα... Αλλά και απογοητεύσεις, αποθάρρυνση, αβεβαιότητα, αποτυχίες...
Είναι σύμπτωση ή μοιραίο;
Η ζωή συνεχίζει να με διδάσκει πάρα ταύτα!
Ναι, έτσι είναι η ζωή.

Με την απώλεια ταχύτητας, το πεπρωμένο μου είναι μετουσιωμένο και αβοήθητη η ψυχή μου παρακολουθεί αυτή τη θλιβερή πραγματικότητα.
Είναι δυνατόν να ελπίζει και πάλι η καρδιά μου;
Η ζωή συνεχίζει να με διδάσκει πάρα ταύτα!
Ναι, έτσι είναι η ζωή.

Σε αναζήτηση της χαμένης μου ταυτότητας, μόνο η ενδοσκόπηση θα είναι η καλύτερη προσέγγιση.
Αλλά πρώτα πρέπει να αποδείξω την ύπαρξή μου. Και πώς να το κάνω;
Μόνο η απουσία μου μπορεί να αποδείξει ότι υπήρξα.
Η ζωή συνεχίζει να με διδάσκει πάρα ταύτα!
Ναι, έτσι είναι η ζωή.

That's life

From essence to being remains the substance along this uneven trajectory called life.
Is substance the soul of man?
Life keeps on teaching me nevertheless!
Yes, that's life.

In this so difficult and litigious world, my innocent soul embraces the realities of my daily life.
Live just to live or live for being alive?
Life keeps on teaching me nevertheless!
Yes, that's life.

Despair has invaded my subconsciousness for the waste of time of all my efforts and sacrifices.
Is it reason or my fragile instinct which pushes me to dismay?
Life keeps on teaching me nevertheless!
Yes, that's life.

Performances, productivity, success, stability... But also disappointments, deceptions, instability, failures...
Is it coincidence or fate?
Life keeps on teaching me nevertheless!
Yes, that's life.

To be losing momentum, my destiny becomes distorted and my helpless soul witnesses this sad reality.
Is it still possible to hope once more with my heart?
Life keeps on teaching me nevertheless!
Yes, that's life.

Seeking out for my lost identity, questioning myself will be the best approach.
But first I have to prove that I exist. How can I do that?
Only my absence can prove I ever existed.
Life keeps on teaching me, nevertheless!
Yes, that's life.

Le meilleur est à venir

Si longue a duré cette nuit, en compagnie des étoiles et de la lune, on a marché sans se lasser.
Les prières et les cantiques étaient les armes qui renouvelaient mes forces durant cette marche nocturne.
Soudain, une lumière s'est vue au bout de ce tunnel!

Si longue a duré cette nuit, mon courage et ma détermination se sont matérialisés par les initiatives, les orientations et les décisions qui m'ont permis de résoudre cette grande équation à «n» inconnue.
Ma conscience me guida dans cet exercice.

Si longue a duré cette nuit, malgré les inquiétudes, les stress et la peur, j'ai gardé un esprit positif.
S'avouer vaincu ne figurait pas dans mon esprit car je tenais à revoir le jour.
Mon moral me rappelait que je n'avais pas droit à l'erreur.

Si longue a duré cette nuit, malgré les obstacles et soucis, je regardais les objectifs fixés et la finalité.
Il a fallu beaucoup d'endurance, de fermeté et de ténacité pour y arriver.
Mon instinct me rappelait chaque fois à l'ordre.

Si longue a duré cette nuit, au bout du tunnel, je vois de mes yeux la lueur du crépuscule disparaître en laissant la place au lever du soleil. Ce qui me rassure c'est que cette nuit ne m'a pas rendu aveugle.
La sagesse me demande de garder mon sang froid.

Si longue a duré cette nuit, je me presse de laisser une gravure sur les parois sombres du tunnel pour qu'une inconnue me lise.
Je suis impatient d'atteindre ce bout fuyant du tunnel car je vois le jour.

Le meilleur est à venir!

The best is yet to come

As long as this night lasted, alongside the stars and the moon, we walked without getting tired.
The prayers and the canticles were the means which revitalized my strengths during this night march.
Suddenly, there was light at the end of the tunnel!

As long as this night lasted, my bravery and dedication materialized into initiatives, guidelines, decisions which enabled me to solve this vast equation to "n" unknown.
My conscience guided me in this process.

As long as this night lasted, despite the anxieties, the stress, the fear, I kept a positive mind.
Admit defeat was not an option because I wanted to see the daylight again.
My spirit reminded me that there was no room for mistakes.

As long as this night lasted, despite the difficulties and the worries, I was keeping setting goals.
A lot of stamina, determination and resilience were necessary to get there.
My instinct would call me to order every time needed.

As long as this night lasted, at the end of the tunnel, I could see the dawn fading as the sunshine would rise.
What comforted me was, that this night had not blinded me.
Wisdom advised me to keep it together.

As long as this night lasted, I was in a hurry to leave a trace on this tunnel's dark walls to be discovered by an unknown woman.
I am impatient to reach the receding end of the tunnel as I can glimpse the daylight.

The best is yet to come!

Τα καλύτερα έρχονται

Τόσο πολύ διήρκησε εκείνη η νύχτα, με τη συνοδεία των αστεριών και του φεγγαριού, περπατήσαμε ακούραστα.

Οι προσευχές και οι ύμνοι ήταν τα όπλα που ανανέωσαν τη δύναμή μου κατά τη διάρκεια αυτού του νυχτερινού περιπάτου.

Ξαφνικά, στο τέλος αυτής της σήραγγας εμφανίστηκε ένα φως!

Τόσο πολύ διήρκησε εκείνη η νύχτα, το θάρρος και η αποφασιστικότητά μου ενσαρκώθηκαν στις πρωτοβουλίες, τις κατευθύνσεις και τις αποφάσεις που μου επέτρεψαν να λύσω αυτή τη μεγάλη εξίσωση με τον άγνωστο 'X'.

Η συνείδησή μου με οδήγησε σε αυτή την άσκηση.

Τόσο πολύ διήρκησε εκείνη η νύχτα, παρά τις ανησυχίες, το άγχος και το φόβο μου, το πνεύμα μου παρέμενε σταθερά θετικό.

Να ομολογήσω την ήττα μου δεν πέρασε από το μυαλό μου καθώς ήθελα να αντικρίσω τη μέρα ξανά.

Το ηθικό μου μού υπενθύμιζε πως περιθώριο για λάθος δεν είχα.

Τόσο πολύ διήρκησε εκείνη η νύχτα, παρά τα εμπόδια και τις ανησυχίες, εξέτασα τους στόχους όλους που απλώνονταν μπροστά μου και το σκοπό.

Χρειάστηκε μεγάλη αντοχή, σταθερότητα και επιμονή για να φτάσω σε αυτό το σημείο.

Το ένστικτό μου με επανέφερε κάθε φορά σε τάξη.

Τόσο πολύ διήρκησε εκείνη η νύχτα, στο τέλος της σήραγγας, βλέπω με τα μάτια μου να εξαφανίζεται η λάμψη του λυκόφωτος αφήνοντας χώρο για την ανατολή του ήλιου. Αυτό που με καθησυχάζει είναι ότι αυτό το βράδυ δεν με τύφλωσε.

Η σοφία απαιτεί να κρατώ το αίμα μου δροσερό.

Τόσο πολύ διήρκησε εκείνη η νύχτα, πιέζω τον εαυτό μου να αφήσω μια χαρακιά στους σκοτεινούς τοίχους της σήραγγας για να τη διαβάσει κάποιος άγνωστος.

Είμαι ανυπόμονος να φτάσω σε αυτό το φευγαλέο τέρμα της σήραγγας γιατί βλέπω την ημέρα.

Τα καλύτερα έρχονται!

Α.Π. Αρμόντ Πελέντε ποιητής, Κονγκό

Στην περίπτωση του Αρμόντ Πελέντε η φιλοσοφία και η επιστήμη αλληλοσυμπληρώνονται και γίνονται το όχημα για την κατανόηση του κόσμου. Ο Αρμόντ, 36 χρονών, είναι ένας θετικός επιστήμονας και φιλόσοφος, που αγαπάει το Γάλλο ποιητή Πολ Βερλαίν και γράφει ποίηση.

Η ανάγκη αποτύπωσης των σκέψεων και των αισθημάτων του μέσα από το γραπτό λόγο ξεκίνησε όταν ήταν ακόμα παιδί. Ως μαθητής, έγραψε δυο θεατρικά έργα. Μεγαλώνοντας άφησε για λίγο την ποίηση για να ασχοληθεί με την επιστήμη του. Το γράψιμο μπήκε ξανά στη ζωή του όταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την πατρίδα του. Όλα ξεκίνησαν στη Μόρια της Λέσβου, όπου και έγραψε ένα σημείωμα για τις άσχημες συνθήκες διαβίωσης.

Ο υπαρξισμός και οι εμπειρίες της ζωής του αποτελούν πηγές έμπνευσής του. Το γράψιμο για αυτόν είναι ένας τρόπος αποσυμπίεσης, ένας τρόπος έκφρασης, «είναι μια φωνή μέσα από μια έρημο που θέλει να ακουστεί».

Ο Αρμόντ έχει σπουδάσει Βιοχημεία στο Πανεπιστήμιο της Κινσάσα στο Κογκό και Επιστήμες της Γης στη Γαλλία. Το Μάιο του 2018, στο πλαίσιο της 15ης Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου στη Θεσσαλονίκη, διαβάστηκαν στο Γαλλικό περίπτερο ποιήματά του από δύο συμπατριώτισσες του.

A.P. Armond Pelenda, poet, Congo

In the case of Armond Pelenda, philosophy and science complement each other and become the vehicle for understanding the world. Armond is 36 years old and describes himself as a scientist and philosopher who loves Paul-Marie Verlaine, the French poet, and writes poetry.

His need to capture his thoughts and feelings on paper began when he was still a child. In fact, when he was a student, he wrote two theatrical plays. As he grew up, he left poetry for a while to concentrate on his science. Writing came back into his life when he was forced to leave his homeland. It all began in Moria, Lesbos, where he wrote a note on the poor living conditions.

His life experience, along with existentialism, are the sources of his inspiration. Writing for him is a way to relieve stress and a means of expression, “it’s a voice through a desert that wants to be heard”, he says.

Armond has studied Biochemistry at the University of Kinshasa, Congo and Geosciences in France. In May 2018, two of his compatriots recited some of his poems in the French Pavilion, as part of the 15th International Book Fair in Thessaloniki.

Α.Α. Άχμαντ Αλζαχέρ
ζωγράφος - ποιητής, Συρία

Ο Άχμαντ είναι 50 χρονών, δικηγόρος, ζωγράφος και ποιητής. Στη χώρα του, τη Συρία, αλλά και στον αραβικό κόσμο, είναι ένας από τους γνωστότερους σύγχρονους καλλιτέχνες. «Από όλα όσα κάνω όμως, περισσότερο αγαπώ τη ζωγραφική. Και τη μαγεία της».

Ζει και ζωγραφίζει. Ζωγραφίζει και ζει. Στο κέντρο της Αθήνας έχει δημιουργήσει ένα διαμέρισμα γεμάτο χρώματα, πινέλα και καβαλέτα. Στην πλειοψηφία των έργων του Άχμαντ απεικονίζονται στιγμές από τον πόλεμο στην πατρίδα του, ως «ανεξίτηλες μνήμες», όπως τις χαρακτηρίζει, ενώ σε άλλα, λιγότερα, υπάρχουν στιγμές από ό,τι αγαπά - όπως ένας πίνακας που αποδίδει τη χάρη της κίνησης μιας χορεύτριας μπαλέτου.

Η ζωγραφική τού δίνει τη δυνατότητα να εκφραστεί. Να εκφράσει αυτά που έζησε και ζει, να δώσει χρώμα σε όσα του λείπουν και ονειρεύεται. Ονειρεύεται να γίνει η ζωγραφική το επάγγελμά του και να ενωθεί ξανά με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του. Αγαπά την Ελλάδα, μέσα από τον Παναγιώτη Τέτση και την Ειρήνη Παππά την οποία απολαμβάνει στις «Ωδές» του Βαγγέλη Παπαθανασίου.

Το 2018, έργα του Άχμαντ φιλοξενήθηκαν στη γιορτή για την Παγκόσμια Ημέρα του Πρόσφυγα που διοργανώθηκε στην Αθήνα με τη συμμετοχή του SolidarityNow.

A.A. Ahmad Alzaher
painter - poet, Syria

Ahmad is 50 years old; he is a lawyer, painter and poet. In his country, Syria, and in the Arab world, he is one of the most famous contemporary writers. “I love painting more than any other art I perform; I love its magic”.

He lives and paints. He paints and lives. In the center of Athens, Ahmad has created an apartment full of colors, brushes and easels. Most of Ahmad’s paintings portray moments of war in his homeland, “indelible memories” as he characterizes them, while fewer of his paintings depict moments of what he loves - such as the painting of a ballet dancer portraying her graceful movement.

Painting enables him to express himself - to express what he has lived and is living, to give color to what he is missing and dreaming of. Ahmad dreams of becoming a professional painter and reunite with his family. He loved Greece through the painter Panayiotis Tetsis and the actress Irene Pappas, whom he enjoys in Vangelis Papathanassiou’s music album “Odes”.

In 2018, Ahmad’s works were exhibited in the World Refugee Day celebration in Athens through the participation of SolidarityNow.

I.M. **Ιμπραήμ Μαζντ**
ζωγράφος, Συρία

Μεγαλώνοντας στο Χαλέπι της Συρίας με μια μητέρα και έναν πατέρα που ήταν και οι δυο ερασιτέχνες ζωγράφοι, ο Ιμπραήμ Μαζντ έμαθε να αγαπά την τέχνη από μικρός και ήδη από 7 χρόνων ζωγραφίζει. Μέχρι σήμερα ο 40χρονος πια Ιμπραήμ έχει παρακολουθήσει πολλά σεμινάρια ζωγραφικής και καλλιγραφίας, ενώ δήτευσσε στο πλευρό ενός διάσημου δασκάλου καλλιγραφίας στον αραβικό κόσμο, του Τζούμα Ιμπραήμ.

Οι τόποι του Ιμπραήμ περιβάλλονται από νερό και τον εμπνέουν. Από το Χαλέπι, την πόλη που βρίσκεται ανάμεσα σε δυο ποτάμια, στα Ιωάννινα, την πόλη με τη λίμνη, όπου και ζει από τον Οκτώβριο του 2017 μαζί με τη σύζυγο και τα τρία παιδιά τους.

Του αρέσει να ζωγραφίζει χωρίς περιορισμούς αυτό που σκέφτεται και αισθάνεται και γι' αυτό αγαπά τη μοντέρνα αφηρημένη τέχνη. Καμβάς, ξύλο, νερομπογιές, ακρυλικά χρώματα, μολύβι και κάρβουνο είναι τα καλλιτεχνικά μέσα στα χέρια του Ιμπραήμ: «Μέσα από τους πίνακές μου θέλω να παρουσιάσω με έναν τρόπο ποιητικό τις φιλοσοφικές μου ιδέες». 'Ονειρό του είναι να δημιουργήσει ένα Καλλιτεχνικό Κέντρο, ένα Κέντρο Τεχνών.

Ο Ιμπραήμ έχει σπουδάσει Φιλολογία και στη Συρία εργαζόταν ως καθηγητής αραβικών. Το 2018, έργα του Ιμπραήμ φιλοξενήθηκαν στη γιορτή για την Παγκόσμια Ημέρα του Πρόσφυγα που διοργανώθηκε στην Αθήνα με τη συμμετοχή του SolidarityNow.

I.M. **Ebraheem Majed**
painter, Syria

Growing up in Aleppo, Syria, with a mother and father who were both amateur painters, Ebraheem Majed learned to love art from a young age and has been painting since he was 7 years old. Today, 40-year-old Ebraheem has attended many painting and calligraphy seminars and has been the student of a famous calligraphy teacher in the Arab world, Juma Ebraheem.

The places in which Ebraheem has lived are surrounded by water and inspire him - from Aleppo, the city between two rivers, to Ioannina, the lake town, where he has been living since October 2017 with his wife and three children.

Ebraheem likes to paint without limits what he thinks and feels and that is why he loves modern abstract art. Canvas, wood, watercolors, acrylic paints, pencil and charcoal are the artistic mediums in Ebraheem's hands: "Through my paintings I want to present my philosophical ideas in a poetic way". His dream is to create an Art Center.

Ebraheem has studied philosophy and worked as a teacher of Arabic in Syria. In 2018, Ebraheem's works of art were hosted at the World Refugee Day celebration in Athens with SolidarityNow's participation.

من الغرفة إلى المنفى

نما في قلبي المنفى
ولم أنف
فكم ضاقت بي الأوقات
كم لفظت زواياي
وكم سئمت حكاياتي
ذرفت البحر أستجدي البقاء بها
فلم تُبدِ انفراجاً في سريرتها
وشدنتني إلى المرفأ
أنا لا أكره
الغرفة
بلا ضوءٍ ليحميها من الأحلام، لا شرفة
عدا مرآتها الكبرى
تُعَرِّينا من الأشجار والتجارِ والأسماء والتاريخ والمعنى
بها نحفى
بها لا تُحفظُ الأسرارُ
يطرقُ بابها الشعراءُ
(لا أحدٌ سوى الشعراءِ)
هل يخفى...!؟
أنا ما عدتُ في الغرفة

٢٠١٧/١٢/٢٥

From the chamber to exile

Exile engulfed my heart
But couldn't exile me

The moments tightened around my neck
Expelled by the corners

Bored of my own tales
My eyes shed an ocean begging to stay
Yet, it did not show any breakthrough,
it dragged me to the harbor instead.

I do not hate
The chamber
No light to protect it from dreams, nor a window
Other than a big mirror
To strip us of trees, merchants, names,
historical meaning
We glorify it
It cannot keep secrets
Poets knock at its door
(No one else but poets)

Did it dawn on you?
I am no longer in that chamber.

Από το δάλαμο στην εξορία

Η εξορία καταβρόχδισε την καρδιά μου
Αλλά δεν μπόρεσε να μ' εξορίσει

Οι στιγμές σφίγγανε τη δηλιά γύρω από το λαιμό μου
Διωγμένη από κάθε γωνιά

Κουρασμένη από τις ίδιες τις ιστορίες μου,
Από τα μάτια μου εκβάλλει ένας ωκεανός
που ικετεύει να μείνει
Κι ωστόσο, καμία πρόοδος δε φάνηκε
αντίθετα, με τράβηξε στο λιμάνι.

Δε μισώ
Το δάλαμο
Δεν υπάρχει κανένα φως να το προστατέψει
από τα όνειρα, μήτε παράθυρο
Παρεκτός, ένας μεγάλος καθρέφτης
Να μας απογυμνώνει από δέντρα, εμπόρους, ονόματα
και το ιστορικό νόημα

Τον δοξάζουμε
Δεν μπορεί να κρατήσει μυστικά
Οι ποιητές μόνο χτυπούν την πόρτα του
(κανείς άλλος παρά μόνον οι ποιητές)

Έγινα σαφής;
Δε βρίσκομαι πια σε εκείνο το δάλαμο.

Φ.Κ. Φάτιμα Κρίεμ
Π ποιήτρια, Συρία

Η Φάτιμα Κρίεμ ξεκίνησε να γράφει ποίηση σε ηλικία μόλις 16 ετών. Το πρώτο της ποίημα είχε θέμα την ελευθερία. Έχοντας βιώσει δυσάρεστες εμπειρίες στο σχολείο άρχισε να εξερευνά τον εσωτερικό της κόσμο σχετικά νωρίς. Στην ποίηση η Φάτιμα έβρισκε καταφύγιο, ενώ ταυτόχρονα αναζητούσε απαντήσεις σχετικά με τη ζωή και το νόημά της.

Γεννήθηκε στη Ράκα της Συρίας το 1980. Σήμερα, η ποίηση είναι η δεύτερη αγάπη της μετά την οικογένειά της. Είναι παντρεμένη με τον Ιμπραήμ Μαζντ και μαζί με τα τρία τους παιδιά ζουν στα Ιωάννινα.

Μέχρι σήμερα έχουν εκδοθεί δύο ποιητικές συλλογές της Φάτιμα στα αραβικά, ενώ έχει λάβει μέρος σε διάφορα αφιερώματα, εκπομπές και έχει κάνει δημοσιεύσεις σχετικά με την ποίηση. Μαζί με τον άντρα της, η Φάτιμα ήταν παρουσιαστές εκπομπής σε αραβικό κανάλι που αφορούσε στην κριτική σύγχρονων ποιητών. Όνειρό της είναι να επανέλθει η ελευθερία και η ειρήνη στη χώρα της, τη Συρία, αλλά και σε όλες τις χώρες του κόσμου που πλήττονται από πόλεμο και δυστυχία.

Η Φάτιμα έχει σπουδάσει Αραβική λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο της Δαμασκού και εργάστηκε ως καθηγήτρια αραβικών στη Συρία και στο Κουβέιτ.

F.K. Fatima Kriem
P poet, Syria

Fatima Kriem started writing poetry when she was only 16 years old. Her first poem was about freedom. Having unpleasant experiences from school, Fatima began to explore her inner world relatively early. Through poetry, Fatima sought refuge and searched for answers about her life and its meaning.

Fatima Kriem was born in Raka, Syria in 1980. Today, poetry is her second love after her family. She is married to Ebraheem Majed and they live in Ioannina with their three children.

To date, two of Fatima's poetry collections have been published in Arabic, and she has participated in various tributes, shows and publications of poetry. Fatima and her husband were presenters of an Arabic television show about contemporary poets. Fatima's dream is to see freedom and peace back in her country, Syria, as well as in all other countries of the world that are suffering from war.

Fatima has studied Arabic literature at the University of Damascus and has worked as a teacher of Arabic in Syria and Kuwait.

Plaidoirie pour l'éducation de la jeunesse Africaine

Face à ces responsabilités qui ne s'assument.
Il faut que je prenne ma plume.
Là il faut que je m'exprime.
Car pour moi c'est l'éducation qui prime.
Par mes rimes de mes tripes, ma voix gronde la colère.
Colère d'une jeunesse en détresse.
Détresse qui fait naître mépris et l'exode.
L'exode de responsable irresponsable.
Il faut ma foi que je m'exprime.
Il faut pour moi que l'éducation prime.
Chers gouvernants vos gouvernés sont opprimés.
Chers responsables votre population vit dans le désespoir.
Chers députés vos citoyens tirent la sonnette d'alarme.
Nous ne mangeons pas à notre faim mais nous voudrions être éduqués.
Ne respirons nous pas tous le même air? Pourquoi pas les mêmes facilités?
Etranger en exode... Je perds ma couleur...
Parler de ses peines s'est aussi se consoler.
S O S à cette jeunesse qui meurt!
S O S à ce globe qui pleure!

Speaking out for the education of African youth

Facing all my responsibilities
I need to grab my pen
I need to express myself
Because for me what is primary is my education
My rhymes come from my guts and my voice
scolds my anger
Anger, anger of a youth in distress
Distress that gives way to contempt and an exodus.
The exodus of those responsibly irresponsible.
But I need to express myself
For me education needs to be primary
Dear governments, your governees are oppressed.
Dear responsible ones, your populations live in despair.
Dear deputies, your citizens are ringing an alarm sonnet.
We don't satisfy our hunger, but we wish to be educated.
Don't we all breath the same air?
Why not have the same easiness?
Strangers in an exodus... I lose my color
Sharing your pains, is a way of comfort.
SOS to this youth that dies!
SOS for this planet that cries!

Έκκληση για την εκπαίδευση της Αφρικανικής νεολαίας

Για αυτές τις ευθύνες που κανείς δεν αναλαμβάνει
Πρέπει να πάρω το στυλό μου και να γράψω
Τώρα, πρέπει να εκφραστώ
Γιατί για μένα η εκπαίδευση προέχει
Με τις ρίμες που βγαίνουν από τα σωθικά μου,
η φωνή μου μαλώνει το θυμό
Το θυμό για μια νεότητα σε κίνδυνο
Σε κίνδυνο που γεννά περιφρόνηση και αναχώρηση.
Την αναχώρηση του ανεύθυνου υπεύθυνου.
Πρέπει, μα την πίστη μου, να εκφρασθώ
Πρέπει για μένα η εκπαίδευση να είναι προτεραιότητα.
Αγαπητοί κυβερνήτες, οι κυβερνώμενοί σας είναι καταπιεσμένοι
Αγαπητοί υπεύθυνοι, ο λαός σας ζει μέσα στην απελπισία.
Αγαπητοί βουλευτές, οι πολίτες σας σημαίνουν το συναγερμό
Δεν πεθαίνουμε από την πείνα, θέλουμε να εκπαιδευθούμε.
Δεν αναπνέουμε όλοι τον ίδιο αέρα;
Γιατί τότε δεν απολαμβάνουμε τις ίδιες συνθήκες;
Ξένος σε αναχώρηση. Ξεθωριάζω...
Το να μιλάς για τις πληγές σου είναι μέρος της παρηγοριάς.
SOS για αυτή τη νεολαία που πεθαίνει!
S O S γι' αυτόν τον πλανήτη που κλαίει!

A.E.M. Αμπντούλ Ελάντ Μπαχ

ποιητής, Γουινέα

«Η αποστολή που έχω στη ζωή μου είναι να νοηματοδοτήσω την ύπαρξή μου», λέει ο 21χρονος Αμπντούλ, ο οποίος κατάγεται από την Αφρική και συγκεκριμένα τη Γουινέα. Ο Αμπντούλ γράφει ποίηση και του αρέσει πολύ το διάβασμα. Έχει δυο αγαπημένους συγγραφείς, το Γάλλο Βίκτωρ Ουγκώ και το συμπατριώτη του Καμαρά Λαγιέ.

Στην Ελλάδα ήρθε το Μάιο του 2017. Ο δρόμος τον έφερε πρώτα στη Σάμο, όπου εκεί ανακάλυψε ότι έχει έφεση στο γράψιμο. Μέσω του γραπτού λόγου μπορεί και αποτυπώνει στο χαρτί τις σκέψεις του και εκφράζει τις πικρίες του. Όλη αυτή η διαδικασία τον βοηθάει να χαλαρώνει. Η εκπαίδευση είναι ένα από τα βασικότερα θέματα που τον απασχολούν και αυτό εκφράζεται και μέσα από τα γραπτά του.

Ο Αμπντούλ, τέλειωσε το Λύκειο στη Γουινέα και πέρασε στο Πανεπιστήμιο, στη σχολή Ασφαλιστικών και Τραπεζικών Σπουδών. Οι σπουδές του διακόπηκαν βίαια, καθώς αναγκάστηκε να εγκαταλείψει εσπευσμένα την πατρίδα του. Πλέον πρώτο μέλημά του είναι να συνεχίσει τις σπουδές του στις Πολιτικές Επιστήμες, αλλά και να γράψει ένα βιβλίο για να εμπυρώσει όλους αυτούς που έχουν τα ίδια βιώματα με εκείνον.

A.E.B Abdoul Elhadj Bah

poet, Guinea

“My mission in life is to give purpose to my existence”, says 21-year-old Abdoul, who comes from Africa and specifically Guinea. Abdoul writes poetry and enjoys reading. He has two favorite writers, the French Victor Hugo and his compatriot Camara Laya.

Abdoul came to Greece in May 2017. In the beginning of his journey he found himself in Samos, where he discovered that he had a flair for writing. He has found that, through writing, he can convey his thoughts on paper and express his bitterness. All this process helps him relax to this day. Education is one of the most important issues for Abdoul, and this is also reflected in his writings.

Abdoul completed High School in Guinea and got accepted in University, in the School of Insurance and Banking Studies. His studies were violently interrupted when he had to leave his homeland. His first concern is to continue his studies in Political Science and to write a book aiming to inspire everyone who shares the same experiences.

Χωρίς λόγο

Είναι άνοιξη μετά από ένα μακρύ χειμώνα, έναν κρύο χειμώνα, ένα σκληρό χειμώνα. Και τίποτα δεν είναι εντάξει. Αυτή τη στιγμή, η ζωή μου έχει αλλάξει.

Θα μιλήσω λίγο για τον εαυτό μου. Είμαι η Ανγκ. Έχω μια πολύ ξεστή οικογένεια, μια πολύ ήρεμη και όμορφη οικογένεια.

Είμαι ένα μυρμήγκι, ένα πολύ αδύναμο μυρμήγκι. Αυτή η μέρα που άλλαξε τη ζωή μου, τη θυμάμαι. Την ημέρα εκείνη τρέχαμε με τη μητέρα μου, αλλά χωρίς τον πατέρα μου. Του είπα αν μπορεί να έρθει μαζί μας. Θυμάμαι ακόμα την απάντησή του: «Δεν μπορώ ν' αφήσω τέτοια μέρα τη βασίλισσά μας. Θα έρθω μετά από σας, μην ανησυχείτε, θα ιδωθούμε ξανά. Περιμένετε με».

Αλλά ποτέ δε βγήκε από το βασίλειο. Έμεινε μέσα, όπως όλοι. Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Ήταν η ίδια φυλή μυρμηγκιών που πάλευαν με μια άλλη φυλή μυρμηγκιών. Αυτό που είδα εκείνη την ημέρα, αυτό με έκανε να πιστέψω ότι είμαστε τέρατα.

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» «Πηγαίνουμε σε ένα άλλο βασίλειο». Αυτό μου είπε η μητέρα μου.

Πού είναι οι παλιοί μου φίλοι; Δε βρίσκω κανέναν αυτή τη στιγμή. Θα δω ξανά τους φίλους μου; Μόνο το μέλλον γνωρίζει την απάντηση σε αυτή την ερώτηση.

Βρισκόμαστε στο νέο βασίλειο. Θέλω να ξεκινήσω μια νέα ζωή, να βλέπω ξανά τους φίλους μου. Είναι εντάξει, οι πατέρες τους μένουν μαζί τους, αλλά ο δικός μου πατέρας πού είναι; Πιστεύω ότι μια μέρα θα τον συναντήσω ξανά και θα έχουμε πολλά να πούμε.

With no reason

It's spring after a long winter, a cold winter and a harsh winter. Nothing is okay! At this time, my life has changed.

I will talk a little bit about myself. I am Ang. I have a very warm family, a very calm and beautiful family. I am an ant, a very weak ant. This day that changed my life, I remember it.

That day, I was running with my mother but without my father. I asked him if he can come with us. I still remember his answer: “I can't leave our queen alone this day. I will follow you, don't worry, we will see each other again. Wait for me”.

But he never left the kingdom. He stayed there, like the rest. I couldn't believe my eyes. It was the same breed of ants fighting with another ant breed. What I saw that day has made me believe that we are monsters.

“Where are we going now?” “We are going to another kingdom”. That's what my mother told me.

Where are my old friends? Am I going to see my friends again? Only the future knows the answer to this question.

We are in the new kingdom. I want to begin a new life and see my friends again. They are fine, their fathers are living with them, but where is my father? I believe that one day we will meet again, and we'll have a lot to talk about.

Τώρα ζω σε ένα μέρος. Εκεί ζουν όλα τα μυρμήγκια οι πρόσφυγες. Πηγαίνω στο σχολείο. Δεν ξέρω αν μου αρέσει η νέα αρχή ή όχι, αλλά μου λείπει κάτι. Δεν έχω κανένα λόγο να ζω.

Στο σχολείο μου, ο καθηγητής μάς δίνει μια εργασία. Η εργασία είναι μια ερώτηση. Αυτή η ερώτηση είναι «Τί θέλετε να γίνετε στο μέλλον;». Δεν έχω όνειρα. Ποτέ δεν το έχω σκεφτεί.

Ξέρω μια δασκάλα που βοηθά τα παιδιά με τις εργασίες τους και θα της πω: «Έχω μια εργασία». Θα με βοηθήσει, αλλά δεν ξέρω αν μπορεί να μου δώσει ένα όνειρο ή όχι.

Για αυτόν το λόγο είμαι εδώ τώρα. Ακούω τα βήματά της, θα έρθει σύντομα. Θα έχουμε μια συνομιλία.

- Γεια σου Ανγκ, τί έχουμε να κάνουμε σήμερα;

- Η εργασία είναι μόνο μία ερώτηση.

- Ποια είναι η ερώτηση αυτή; Μπορώ να ρίξω μια ματιά;

Ανοίγει αργά το τετράδιό μου και τη διαβάξει. Είναι ήσυχη για ένα λεπτό. Μετά, με ρωτάει:

- Ανγκ, έχεις ένα όνειρο;

- Όχι.

- Δεν έχεις τίποτα;

- Όχι.

- Μπορούμε να απαντήσουμε σε αυτήν την ερώτηση μετά. Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;

- Ναι.

- Έχεις κάποιο φίλο;

- Ίσως... νομίζω...

- Ίσως; Τί εννοείς;

- Εννοώ... δεν τον βλέπω πολύ.

- Αν δε βλέπεις το φίλο σου πολύ δε σημαίνει ότι δεν είστε φίλοι. Είμαι σωστή;

- Ναι, έχεις δίκιο.

- Ανγκ, θέλω να σου κάνω μια άλλη ερώτηση. Μπορώ;

- Ναι...

Now I live in a place. That's where all the refugee ants live. I go to school. I don't know if I like a new beginning or not, but I miss something. I have no reason to live.

At my school, the teacher gives us a homework. The homework is a question. This question is “What do you want to be in the future?”. I have no dreams. I have never thought about it.

I know a teacher that helps the children with their homework, and I will tell her: “I have a homework”. She will help me, but I don't know if she can give me a dream or not.

Because of this reason, I am here now. I hear her steps; soon she will be here. We will have a conversation.

- Hey Ang, what do we have to do today?

- My homework is only one question.

- What is this question? Can I have a look?

She opens my notebook slowly and she reads it. She is quiet for a minute. After, she asks me:

- Ang, do you have a dream?

- No.

- Do you have something?

- No.

- We can leave the answer to this question for later.

Can I ask you something else?

- Yes...

- Do you have a friend?

- Maybe... I think so...

- Maybe? What do you mean?

- I mean... I... don't see him a lot.

- If you don't see your friend a lot that doesn't mean you are not friends. Am I right?

- Yes, you're right.

- Ang, I want to ask you another question. Can I?

- Yeah...

- Τί μισείς;
- Μισώ τη ζωή μου.
- Γιατί;
- Γιατί, γιατί... δεν έχω μια ολοκληρωμένη οικογένεια. Άφησα το σχολείο μου, το δάσκαλό μου και το φίλο μου. Είναι αρκετό αυτό;
- Όχι δεν είναι.
- Τί άλλο θέλεις;
- Ανγκ, δε με νοιάζει το παρελθόν, έχεις ένα μέλλον τώρα!
- Ποιο μέλλον εννοείς; Δεν έχω κανένα λόγο να ζήσω.
- Σκέψου τί θες, τί θες ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ;
- Θέλω... θέλω να σταματήσω αυτόν τον πόλεμο, θέλω να επιστρέψω και να έχω αυτήν τη ζεστή και ήρεμη οικογένεια. Δε θέλω κανένα μικρό μυρμήγκι να αισθάνεται αυτό που νιώθω.
- Ανγκ, βρήκες την απάντηση στην ερώτησή σου.
- Ποια είναι η απάντηση;
- Να βοηθάς! Να βοηθάς τους ανθρώπους είναι ένα όνειρο.
- Μπορώ να βοηθάω!
- Ναι, μπορείς. Μπορείς να βοηθάς επειδή έχεις καρδιά. Με την καρδιά σου μπορείς να αλλάξεις μια μπλε καρδιά. Μπορείς να γεμίσεις αγάπη τον κόσμο. Εάν το κάνεις αυτό όλα τα μυρμήγκια θα έχουν μια καλή ζωή. Κάνω λάθος;
- Όχι κυρία, δεν κάνεις λάθος σε αυτό.
- Πρέπει να πας σπίτι τώρα. Η μητέρα σου μπορεί να ανησυχεί για σένα.
- Πριν φύγω, την κοίταξα και της είπα: «Κυρία Βασιλική, σε ευχαριστώ. Σε ευχαριστώ πολύ!»
- Την επόμενη μέρα στο σχολείο, έγραψα την απάντηση στην ερώτηση. «Θέλω να τους βοηθάω όλους. Με κάθε τρόπο που μπορώ».

- What do you hate?
- I hate my life.
- Why?
- Because, because... I don't have a complete family. I left my school, my teacher, also my friend. Isn't that enough?
- No, it's not.
- What more do you want?
- Ang, don't focus on the past, you have a future now!
- Which future do you mean? I have no reason to live.
- Think about what you want, what do YOU REALLY WANT?
- I want... I want to stop this war; I want to go back and have this warm and calm family. I don't want any small ant to feel what I am feeling right now.
- Ang, you found the answer to your question.
- What is the answer?
- Help! Helping people is also a dream.
- I can help!
- Yes, you can. You can help because you have a heart. With your heart you can change a blue heart. You can put love in your world. If you do that all ants will have a better life. Am I wrong?
- No, teacher, you are not wrong in that.
- You have to go home now; your mother might be worried about you.
- Before I left, I looked at her and I told her: "Mrs. Vassiliki, thank you. Thank you a lot!"
- Next day at school, I wrote the answer to this question. "I want to help everybody. In every way that I can".

Z.A. Ζαϊνάμπ Αννάν

συγγραφέας - ποιήτρια, Λίβανος

POETRY

Λογοτεχνία, ποίηση, συγγραφή και ό,τι έχει σχέση με τις Καλές Τέχνες, αυτά είναι μερικά από τα χόμπι της νεαρής Ζαϊνάμπ Αννάν, που τα τελευταία τρία χρόνια ζει με την οικογένειά της στην Ελλάδα. Η 18χρονη Ζαϊνάμπ κατάγεται από το Λίβανο και της αρέσει η όπερα, η κλασική μουσική, το διάβασμα και η ζωγραφική. Συγκεκριμένα ασχολείται με τη δημιουργία μάνγκα, δηλαδή ιαπωνικών καρτούν.

Η Ζαϊνάμπ πηγαίνει σε ελληνικό σχολείο, ενώ παράλληλα παρακολουθεί μαθήματα αγγλικών και γαλλικών στο Κέντρο Υποστήριξης Προσφύγων του SolidarityNow στη Θεσσαλονίκη. Όνειρό της είναι να γίνει θεατρική συγγραφέας. Καθοριστικό ρόλο σε αυτή της την απόφαση έπαιξε η ανάγνωση του μυθιστορήματος «Οι Άθλιοι» του Βίκτωρος Ουγκώ, όταν ήταν 13 χρονών, και το οποίο έγινε από τότε το αγαπημένο της βιβλίο. Εκτός από τον Ουγκώ, αγαπημένη της συγγραφέας είναι και η Σουηδή Άστριντ Λίντρεν.

Η Ζαϊνάμπ έχει γράψει για πολλά θέματα, όπως για το περιβάλλον, τα δικαιώματα της γυναίκας, για τις σχέσεις των εφήβων με τους γονείς τους, για τα κοινωνικά δίκτυα και τη διαφήμιση. Πέρα από αυτά έχει ασχοληθεί και με την ποίηση, αλλά και με τη συγγραφή μικρών ιστοριών. Όταν γράφει, νιώθει ότι βρίσκει τον εαυτό της. «Όταν γράφω, νιώθω, ότι μπορώ να πω κάποια πράγματα που στην πραγματική ζωή δεν θα μπορούσα».

Z.A. Zainab Annan

writer - poet, Lebanon

POETRY

Literature, poetry, writing and whatever is linked to fine Arts- these are some of the hobbies of young Zainab Annan, who has been living in Greece with her family for the last 3 years. 18-year-old Zainab comes from Lebanon and likes opera, classical music, reading and painting; specifically, she creates manga (Japanese comics).

Zainab goes to Greek school and attends English and French lessons at the Blue Refugee Center of SolidarityNow in Thessaloniki. Her dream is to become a playwright. Victor Hugo's novel "Les Misérables", which Zainab read at age 13, was her inspiration. Besides Victor Hugo, the Swedish writer Astrid Lindgren is Zainab's favorite writer.

Zainab has written about many issues, such as the environment, women's rights, the relationships between young people with their parents, social media and advertising. Apart from these, she has also written poetry and short stories. She finds herself through writing. "When I write, I feel that I can say some things that I couldn't express otherwise in real life".

2019 ~~~~~ Nakam

2019 ~~~~~ Nakam

2019 ~~~~~ Nakam

732

2019 Nakam

2019 Nakam

N. **Νάκαμ (Μοχάμεντ Αμπντουλάχ)**
 ζωγράφος - συγγραφέας, Ιράκ

Ο Κούρδος Νάκαμ είναι ένας πολυπράγμων καλλιτέχνης που αγαπά το μπλε χρώμα, αλλά και την ασπρόμαυρη αποτύπωση των συναισθημάτων και ανησυχιών του. Γεννημένος το 1985, σπούδασε τέχνες στο Ιράκ, ενώ σήμερα, στην Αθήνα, φοιτά στη Σχολή Καλών Τεχνών - «Μου αρέσει εδώ επειδή μπορώ να ζωγραφίζω και να δημιουργώ ό,τι θέλω. Είμαι πολύ χαρούμενος που μπορώ να πηγαίνω στο Πανεπιστήμιο και να βλέπω τόσο εύκολα όλα αυτά τα μέρη που έχουν τέχνη, όπως τα μουσεία».

Έργα του Νάκαμ, με μολύβι και κάρβουνο, απεικονίζουν το πέρασμα των προσφύγων από τη θάλασσα στην Ευρώπη. Ο Νάκαμ αγαπά τους συμβολισμούς - ένα δέντρο, ένα ζάρι, ένα περιστέρι- και εκφράζει μέσω αυτών τα έντονα ανθρώπινα συναισθήματα «προκαλούμενα από τη μοίρα», όπως λέει. «Υπάρχουν σύμβολα σε όλα μου τα έργα. Υπάρχουν σύμβολα της αγάπης, των ονειροπόλων και άλλα για τα προβλήματα, τους ανθρώπους και την τύχη. Κάποιοι είναι τυχεροί, κάποιοι όχι. Μέσα από τα έργα μου θέλω να δείξω όλο αυτό που υπάρχει στις καρδιές των ανθρώπων και δεν μπορούν να το αφηγηθούν οι ίδιοι στις ιστορίες τους».

Συγγραφικά έργα του Νάκαμ έχουν λογοκριθεί στο παρελθόν στη χώρα του, ενώ ο ίδιος εκδιώχθηκε για αυτά. Κατά την παραμονή του στο Κέντρο φιλοξενίας προσφύγων στην Ελευσίνα διοργάνωνε καλλιτεχνικές δράσεις για παιδιά κάθε εβδομάδα, ενώ το 2018, έργα του Νάκαμ φιλοξενήθηκαν στη γιορτή για την Παγκόσμια Ημέρα του Πρόσφυγα που διοργανώθηκε στην Αθήνα με τη συμμετοχή του SolidarityNow. Στα τέλη του 2019, ο Νάκαμ πραγματοποίησε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στην Αθήνα.

N. **Nakam (Mohammed Abdullah)**
 painter - writer, Iraq

Nakam is of Iraqi and Kurdish origin. He is a multifaceted artist who loves the colors blue, black and white, which reflect his feelings and apprehensions. Born in 1985, he studied arts in Iraq. Now he attends the School of Fine Arts in Athens - "I like it here because I can paint and create what I want. I am very happy to be able to go to University and visit all those places that have art, such as museums, so easily".

Nakam's paintings made by pencil and charcoal, depict the passage of refugees to Europe by sea. He loves symbols - trees, dice, doves - and through them he expresses the intense human feelings "caused by fate", as he says. "There are symbols in all my works. There are symbols of love, dreams, problems, people and fortune. Some people are lucky, some are not. Through my works I want to show what is present in people's hearts and is not expressed by them".

In his homeland, Nakam's writings have been censored in the past and he has been persecuted because of them. During his stay at the refugee accommodation center in Elefsina, he organized weekly art classes for children. In 2018, Nakam's works were exhibited through the participation of SolidarityNow, at the World Refugee Day celebration held in Athens. Nakam's first solo exhibition was held in Athens at the end of 2019.

Ηρωες

Τέσσερα παιδιά έπαιζαν και χαμογελούσαν ως τον ουρανό.
Μα σήμερα απέμειναν μόνο φωτογραφίες τους, και οι ψυχές τους χάθηκαν κάπου στον ουρανό.

Ένα νέο ζευγάρι, αγαπημένο πολύ, πήγε διακοπές, χαράζοντας το μέλλον.
Η φωτιά όμως θέλησε να τους χωρίσει, μα εκείνοι αποφάσισαν να παραμείνουν αγκαλιά και η αγάπη τους ακόμα συνεχίζει.
Ένας πατέρας και μια μητέρα μαζί με τα παιδιά τους πήγαν διακοπές.
Μα ο πατέρας επέστρεψε μονάχος με μια καλοκαιρινή ανάμνηση που έφερε πόνο.

Ένας παππούς και μια γιαγιά θέλησαν να θυμηθούν τα νιάτα τους.
Έζησαν χρόνια πολλά μαζί, μα η απρόσμενη φωτιά αποφάσισε βίαια να τους χωρίσει.
Άνθρωποι αδώοι χάθηκαν, δακρυσμένες μητέρες έχασαν τα παιδιά τους.
Η δέα της φωτιάς στοιχείωσε το νου μας και εκατό άνθρωποι θα μείνουν στις καρδιές μας για πάντα Ήρωες.

Heroes

Four children were playing, and their smiles reached the sky.
But today only their photos are left, and their souls are lost somewhere in the sky.

A young couple in love, went on vacation, charting their future.
But fire wanted to separate them, yet they embraced each other, and their love still goes on.
A father and mother went on vacation with their children.
But the father returned alone with a trauma as a summer memory.

A grandfather and a grandmother wanted to remember their old times.
They lived together for many years, but the unexpected fire decided to violently separate them.
Innocent people were lost, tearful mothers lost their children, the sight of the fire haunted our minds and one hundred people will live on in our hearts as Heroes forever.

Ζωή

Αυτή η ζωή με ταλαιπωρεί, είναι πικρή, μάταιη, λυπηρή.
Φωνές, οργή, δίχως στοργή.
Όπλα παντού, αίμα παντού, θέλω να σκορπίσω αγάπη παντού.
Άναψε το φως και άσε με να δω, θέλω να χτίσω το μέλλον μου εδώ.
Είμαστε αδέρφια, όχι εχθροί, έλα ξανά να χτίσουμε τη χώρα σου μαζί.
Θέλω, μπορώ και προσπαθώ, έλα όμως φίλε μου, ανυπομονώ.
Θέλω να ζήσω, να ονειρευτώ, να φτάσω ως τα σύννεφα και ν' αγαπηθώ.
Με δέχτηκες με αγάπη και σ' ευχαριστώ, σου υπόσχομαι πως πάντα θα προσπαθώ.

Life

This life is tormenting me, it is bitter, frustrating, sad.
Voices, rage, without any affection.
Arms everywhere, blood everywhere, I want to scatter love everywhere.
Turn on the light and let me see, I want to build my future here.
We are brothers not enemies, let's build again your country together.
I want, I can, and I try, but come on my friend, I'm looking forward.
I want to live, to dream, to reach the clouds, and to be loved.
You accepted me with love and I thank you for that, I promise you I will never give up trying.

Μ.Σ. Μαζντ Σαγιέντ

στιχουργός - ηθοποιός - ζωγράφος,
Συρία

Ο Μαζντ είναι 25 ετών. Ζει στην Ελλάδα, στην Αθήνα και σήμερα εργάζεται ως διερμηνέας, ενώ παράλληλα, ως υπότροφος, ολοκληρώνει το πρόγραμμα σπουδών ιδιωτικού κολεγίου, στην Αγγλική φιλολογία.

Διέκρινε στον εαυτό του νωρίς την κλίση του προς τις τέχνες και στη χώρα του εντάχθηκε σε μια θεατρική ομάδα ως ηθοποιός αλλά και ως συν-δημιουργός συγγραφέας θεατρικών έργων. Αποφασισμένος να ζήσει μόνιμα στην Αθήνα είναι σήμερα μέλος μίας θεατρικής ομάδας, ενώ παράλληλα γράφει στίχους – σύνθημά του ένας από τους στίχους του: «Άναψε το φως και άσε με να δω / θέλω να χτίσω το μέλλον μου εδώ». Ο Μαζντ χτίζει το μέλλον του βήμα-βήμα. Όνειρό του, που γρήγορα θα εκπληρωθεί, είναι να μάθει ελληνικά και αγγλικά πολύ καλά ώστε να μπορεί να μεταφράζει τους στίχους που γράφει και στη συνέχεια να τους μελοποιεί για να τραγουδούν όλοι τα τραγούδια του.

Το 2018, ο Μαζντ συμμετείχε σε θεατρικές παραστάσεις που ανέβηκαν για το αθηναϊκό κοινό. Μία από αυτές ήταν η παράσταση «Τρωάδες- AnimaCaptus» που παρουσιάστηκε στο Μουσείο Μπενάκη ως περφόρμανς –αναφορά στην τραγωδία του Ευριπίδη «Τρωάδες», ένα έργο της αρχαίας ελληνικής γραμματείας για τη φύση του πολέμου και τον διωκόμενο άνθρωπο.

M.S. Majd Sayed,

song writer - actor - painter,
Syria

Majd is 25 years old. He has lived in Athens for two and a half years and currently works as an interpreter while completing a private college degree in English Literature with a scholarship.

He saw an artistic talent in himself in his early ages and back in his country he joined a theater group as an actor and a co-creator of plays. Determined to live permanently in Athens, he currently is a member of a theatrical group, while writing verses -one of which is his motto: “Turn on the light and let me see / I want to build my future here”.

Majd is building his future step by step. His dream, soon to be fulfilled, is to learn Greek and English very well so that he can translate the lyrics he writes and turn them into songs for everyone to sing.

In 2018, Majd participated in plays that were staged for the Athenian audience. One of them was the performance “Trojans-AnimaCaptus” presented at the Benaki Museum as a performance -a reference to Euripides’ tragedy ‘Trojans’, an ancient Greek masterpiece about the nature of war and the persecuted man.

“S.J. Rife”

I walked through the streets of Athens.
I smelled the flowers of Thessaloniki.
I witnessed the inspiring history of Istanbul.
But still waiting for the rain of Rabwah.
Presumed I have marooned my prayers.
I am just hesitant of taking an oath.
While passing by realities of Her life
her breathing surely states S.J. rife

«S.J. Εκτεταμένη»

Περπάτησα τους δρόμους της Αθήνας.
Μύρισα τα λουλούδια της Θεσσαλονίκης.
Έζησα τη συγκλονιστική ιστορία της Κωνσταντινούπολης.
Αλλά ακόμη περιμένω για τη βροχή του Rabwah.
Γεμάτη προκαταλήψεις εγκατέλειψα τις προσευχές μου.
Διστάζω να δώσω όρκο.
Καθώς δίπλα της προσπερνά τις πραγματικότητες της ζωής Της
η αναπνοή της σίγουρα δηλώνει εκτεταμένη S.J.

* η Σανά Ναντίν υπογράφει τα ποιήματά της με το ψευδώνυμο S.J.

Σ.Ν. Σανά Ναντίν
ποιητριά, Πακιστάν

Η Σανά είναι αεικίνητη και πολυπράγμων. Αγαπάει τα μαθηματικά, γράφει ποίηση, διαβάζει λογοτεχνία και θέλει να εκδώσει το δικό της βιβλίο ποίησης και μυθοπλασίας. Είναι 22 χρονών και κατάγεται από το Πακιστάν. Μαζί με την οικογένειά της ζουν στη Θεσσαλονίκη από το 2017.

Η Σανά έχει κάνει προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές -οι οποίες διακόπηκαν αναγκαστικά- στα μαθηματικά. Όνειρό της είναι να μάθει ελληνικά και να συνεχίσει τις σπουδές της με ένα διδακτορικό. Ποτέ της δεν είχε φανταστεί ότι θα έγραφε ποίηση. «Είμαι μια μαθηματικός, που η ζωή την έχει κάνει καλλιτέχνη», λέει. Η σχέση της με το γράψιμο ξεκίνησε στην εφηβεία της, όταν ακόμα ήταν 16 χρονών. Οι αγαπημένοι της ποιητές είναι οι Πακιστανοί Μοχάμεντ Ικμπάλ, γνωστός και ως Αλάμα Ικμπάλ, και Μίρτσα Γκαλίμπ.

«Τα ποιήματά μου μιλούν για τις καταστάσεις που αντιμετωπίζω. Υπάρχουν πράγματα που δεν μπορώ να πω σε κανέναν και είναι στο μυαλό μου. Παρατηρώ τους ανθρώπους, τη συμπεριφορά τους, και μετά γράφω. Γράφω για τα συναισθήματα που έχω», τονίζει. Η θεματολογία των γραπτών της είναι διαφορετική τώρα που είναι στην Ελλάδα. Αυτά που την απασχολούν περισσότερο είναι όλα όσα έχουν να κάνουν με το ταξίδι και τις αναμνήσεις της από την πατρίδα της.

S.N. Sana Nadeen
poet, Pakistan

Sana is a woman of many pursuits and an avid individual. She loves mathematics, she writes poetry and has a strong interest in literature wanting to publish her own poetry and novel book. 22-year-old Sana comes from Pakistan. Together with her family they live in Thessaloniki since 2017.

Sana pursued her BA and MA diploma -which she had to interrupt- in mathematical studies. Her dream is to learn Greek and further her studies by pursuing a PhD. She has never imagined herself writing poetry. “I am a mathematician, who life has made an artist”, she stresses. Her relationship with writing began when she was 16 years old. Her favorite poets are the Pakistani Mohammed Iqbal, also known as Allama Iqbal and Mirza Ghalib.

“My poems are about the situations I face. There are things in my mind that I cannot tell anyone. I observe people, their behavior and then I write. I write about the feelings I have”. The theme of her writings has changed in time. Now what matters most to her is everything that has to do with her journey and memories from her homeland.

جنگ برای صلح

حقتو از زندگی هرگز ندیدی * گل های باغچه را هرگز نچیدی

همیشه بودی در صف انتظار * در بسته ی جلوت یه روزی بشه باز

نگاهی به بالا، نگاهی به آسمان * اوج شوق رهایی، دل بدی به پرواز

زدی و شکستی میله های آن قفس * آزاد باشی حتی برای یک نفس

کوله بارتو جمع کن امشب باید بریم * به خانواده، دوست، شهر خداحافظ بگیم

بریم تا برسیم به فردای بهتر * فردایی که غم و اندوهش باشه کمتر

فردایی که نباشه دیگه مثل دیروز * آفتابی باشه، نه خشک و سرد و بی روح

تو از بازی دولت ها رسیدی به غربت * خسته ای از جماعت، منتظر فرصت

یه فرصت که بتونی باهاش تو بسازی * یه دنیای رنگی و شاد با هر سازی

سهم تو از دنیا تیر و بمب و موشک * زیر آوار یه مادر و فرزند کوچک

به خودت میگی امیدوار باش به آینده * میاد آزادی ابدی، صلح پاینده

♡ یک بارهم که شده، بجنگ برای صلح * بجنگ مثل کسی که هیچی نداره از دست بده ♡

Πόλεμος για την Ειρήνη

Δεν πήρες ποτέ το μερίδιό σου απ' τη ζωή
 Δε μάζεψες ποτέ σου τα λουλούδια από τον κήπο
 Ήσουν πάντα σε σειρά αναμονής
 Για να ανοίξει εμπρός σου η κλειστή πόρτα
 Κοιτάζοντας ψηλά στον ουρανό
 Αφέσου και πέταξε επειδή επιθυμείς τόσο την ελευθερία
 Έσπασες τις μεταλλικές μπάρες στο κλουβί
 Για να 'σαι ελεύθερος έστω και για μια ανάσα
 Μάζεψε τα πράγματά σου γιατί πρέπει να φύγουμε απόψε
 Πρέπει να αποχαιρετήσουμε την οικογένεια, τους φίλους
 και την πόλη
 Πρέπει να φτάσουμε σε ένα καλύτερο αύριο
 Ένα αύριο με λιγότερη λύπη και θλίψη
 Ένα αύριο που δε θα είναι όπως το χθες
 Που θα είναι ηλιόλουστο, όχι ξηρό και κρύο και δίχως ζωή
 Άφησες τη χώρα σου για τα παιχνίδια εξουσίας που
 παίζουν οι κυβερνήσεις
 Κουράστηκες από τους ανθρώπους, περιμένοντας μια
 ευκαιρία
 Μια ευκαιρία να δημιουργήσεις έναν πολύχρωμο και
 ευτυχημένο κόσμο με οποιαδήποτε μέσα
 Το μερίδιό σου σε αυτό τον κόσμο ήταν σφαίρες, βόμβες
 και βλήματα
 Μια μητέρα και ένα παιδί κάτω από τα συντρίμια
 Ανυπομονώ για το μέλλον που ζητάς για τον εαυτό σου
 Η ατελείωτη ελευθερία και η αδιάκοπη ειρήνη θα έρθουν
 Για μια φορά στη ζωή σου αγωνίσου για την ειρήνη
 Αγωνίσου σαν να μην έχεις τίποτα να χάσεις.

War for Peace

You never got your share of life
 Never picked the flowers from the garden
 You were always in the waiting line
 So that the closed door in front of you would open
 Looking up at the sky
 Let go and fly because you long for freedom
 You broke the metal bars of that cage
 To be free even for one breath
 Pack up your things for we have to leave tonight
 We have to say goodbye to family, friends and the city
 We must go to reach a better tomorrow
 A tomorrow with less sorrow and grief
 A tomorrow that isn't like yesterday
 That is sunny and not dry and cold and spiritless
 You left your country due to the game's governments play
 You're tired of people, waiting for an opportunity
 An opportunity where you can build a colorful and happy
 world with any instruments
 Your share of this world has been bullets, bombs and missiles
 A mother and child under rubbles
 Look forward to the future you say to yourself
 Never ending freedom and lasting peace will come
 For once in your life fight for peace
 Fight like you have nothing to lose.

K.M.A. Κομέλ Μούντζι Αζάντ μουσικός - ποιητής, Ιράν

Ραπ μουσική, ποίηση, μουσική παραγωγή, αστρονομία, αυτά είναι μερικά από τα ενδιαφέροντα του 27χρονου Κομέλ Μούντζι Αζάντ ο οποίος κατάγεται από το Ιράν. Ο Κομέλ βρίσκεται στην Ελλάδα από το Σεπτέμβριο του 2016 και παρακολουθεί μαθήματα ελληνικών στο Κέντρο Υποστήριξης Προσφύγων του SolidarityNow στη Θεσσαλονίκη. Ο Κομέλ έχει σπουδάσει γεωργική τεχνολογία, αλλά τον κέρδισε η ραπ μουσική και η ποίηση. Ξεκίνησε να γράφει στίχους στα 16 του, όταν ακόμα πήγαινε σχολείο. Η ραπ ήταν ένας τρόπος να εκφράσει τις ιδέες του. Ο Κομέλ προέρχεται από μια πολιτικά ενεργή οικογένεια. Οι γονείς του έχουν φυλακιστεί για τα ιδεώδη τους, αλλά και εκείνος έχει συλληφθεί και κακοποιηθεί σωματικά. Οι εμπειρίες του αυτές έγιναν η αφορμή για να γράφει στίχους για τον εαυτό του, αλλά και για άλλους καλλιτέχνες. «Οι ζωές των ανθρώπων είναι κάπως έτσι, γεννιούνται, πηγαίνουν σχολείο, μετά Πανεπιστήμιο, παντρεύονται, κάνουν παιδιά και ύστερα πεθαίνουν. Εγώ δε θέλω να έχω αυτή την “κανονική” ζωή, θέλω να αλλάξω κάποια πράγματα».

K.M.A. Komael Munji Azad musician - poet, Iran

Rap music, poetry, music production, and astronomy are some of 27-year-old Komael's interests. Komael Munji Azad comes from Iran. He has been living in Greece since September 2016 and attends Greek language classes at SolidarityNow's Blue Refugee Center in Thessaloniki.

Komael has studied agricultural engineering, but rap music and poetry have won his heart. At the age of 16, when he was still going to school, Komael started writing verses and lyrics. Rap was a way to express his ideas. Komael comes from a politically active family. His parents have been imprisoned for their ideals; he has also been arrested and physically abused. Personal experiences inspired Komael to write both lyrics for himself and for other artists.

“People's lives are like that, they are born, they go to school, to University, they get married, they have children and then they die. I do not want to have this “normal” life, I want to change some things”.

I Remember

I remember how Iraq was beautiful
and how we lived in safety
and everything was sweet.
I miss my mother's food
and my father's return from work in the evening.
I miss how my brothers
and me would rush to hug him.
I miss our sweet laughter.
Now, the more I cry, the less tears I have.
Now, everything is unjust.
We live and die among thorns.
I used to love the yellow color,
the color of the Sun,
the color of the East,
the color of a new Life
and of a new Day.
But, in my lifetime, my flowers have faded away.
The sheets of paper got tired of my ink and my tears.
Heartbreak is mixed with pain and it wounds me.
Now Iraq has become a land of destruction,
nothing has remained as it was before.
I am longing for my old city.
Now I live only for my children,
their future has become my Everything,
the only thing in my life.

Θυμάμαι

Θυμάμαι πως το Ιράκ ήταν όμορφο
πως ζούσαμε με ασφάλεια
κι όλα ήταν γλυκά.
Μου λείπει το φαγητό της μητέρας μου,
όταν επέστρεφε από τη δουλειά ο πατέρας μου το βράδυ.
Μου λείπει που τ' αδέρφια μου κι εγώ
τρέχαμε να τον αγκαλιάσουμε.
Μου λείπει το γέλιο μας το γλυκό.
Τώρα, όσο περισσότερο κλαίω, τόσα λιγότερα δάκρυα έχω.
Τώρα, όλα είναι άδικα,
ζούμε και πεθαίνουμε στ' αγκάδια.
Μου άρεσε το κίτρινο χρώμα,
το χρώμα του Ήλιου,
το χρώμα της Ανατολής,
το χρώμα μιας καινούριας Ζωής
και μιας νέας Μέρας.
Αλλά, στη διάρκεια της ζωής μου, τα λουλούδια μου
ξεθώριασαν,
τα χαρτιά κουράστηκαν από το μελάνι και τα δάκρυά μου,
η θλιμμένη μου καρδιά μπερδεύεται πια με τον πόνο και
με τραυματίζει.
Τώρα το Ιράκ μετράει τις καταστροφές του,
τίποτα δεν είναι όπως πριν.
Αναπολώ την παλιά μου πόλη.
Τώρα ζω μόνο για τα παιδιά μου,
το μέλλον τους έχει γίνει τα Πάντα μου,
το μόνο πράγμα στη ζωή μου.

Γ.Ν. Γουασάν Νασσάρ ποιητής, Ιράκ

Ο Γουασάν γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Ιράκ. Ο 37χρονος άντρας αναπολεί μια ζωή ευτυχισμένη και πλούσια. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Βαγδάτης με σκοπό να γίνει μηχανικός αλλά στο τέλος η ποίηση και η αγάπη του για τις τέχνες, τον κέρδισαν. Ξεκίνησε να γράφει ποιήματα και μικρές νουβέλες στην ηλικία ήδη των 15 ετών και έκτοτε είδε πολλά έργα του να δημοσιεύονται. Ο πόλεμος ωστόσο έβαλε τέλος σε αυτό που γνώριζε ως ζωή μέχρι τότε. Σήμερα ο Γουασάν έχει κάνει μια νέα αρχή μαζί με την οικογένειά του στην Ελλάδα.
«Όποτε αισθάνομαι θλιμμένος ή χαρούμενος ή όταν τίποτα δεν μπορεί να ανακουφίσει τον πόνο μου, γράφω. Οι λέξεις και τα αισθήματα μπαίνουν σε μια τάξη όταν αποτυπώνονται σε μια κόλλα χαρτιού. Αυτή είναι η προσωπική μου λύτρωση», λέει ο Γουασάν. Η ποίηση είναι ο δικός του τρόπος έκφρασης. «Και κανείς, μα κανείς δεν μπορεί να μου την πάρει».

W.N. Wasan Nassar poet, Iraq

Wasan was born and raised in Iraq. The 37-year-old remembers a life of joy and prosperity. He studied in the University of Baghdad to become an engineer but his love for poetry and the arts swept his heart in the end. He started writing poems and short novels since he was 15 years old and since then he had seen a lot of his work getting published. The war put an end to his life as he knew it until then. Today, Wasan has made a new start along with his family in Greece.
“Whenever I feel sad, or happy, or when nothing can take my pain away, I write. Words and feelings come to an order when put on a piece of paper. This is my personal salvation”, says Wasan. Poetry is his way of expression. “And nobody can take this away from me no matter what”.

M.A.A. Μοχάμαντ Αλί Αζιζιράντ
 ζωγράφος - γλύπτης, Ιράν

Η τέχνη ήταν από την αρχή για τον Αλί όχι μόνο μέσο έκφρασης αλλά και μέσο επιβίωσης. Η τέχνη ήταν η λύση στο παιδικό μυαλό του όταν η οικογένειά του βρέθηκε σε δεινή οικονομική κατάσταση, το ίδιο και όταν αναγκάστηκε να διακόψει το σχολείο και να κάνει διάφορες δουλειές, το ίδιο και σε άλλες δύσκολες στιγμές του, όπως αυτή όταν έφτασε στην Αθήνα μόνος με λιγιστές ελπίδες. Οι κατασκευές από πούπουλα, χαρτί και σύρμα, ήταν αυτές που πούλησε πρώτα για να βάζει κρυφά τα κέρδη στην τσέπη της μητέρας του.

Ο Αλί κατάγεται από το Ιράν, είναι 35 χρονών και κατάφερε, με πολλές δυσκολίες, να ολοκληρώσει τις σπουδές του στη Σχολή Καλών Τεχνών στην πατρίδα του. Οι συνθήκες όμως εκεί δεν του επέτρεψαν να κρατήσει στα χέρια του το πολυπόθητο χαρτί του πτυχίου. Τίποτα ωστόσο δεν τον έκανε να σταματήσει να ζωγραφίζει, να κάνει πρωτότυπες κατασκευές με κάθε είδους υλικά, να εκφράζεται.

Η αγάπη του έχει όνομα, όπως λέει ο ίδιος και είναι η ζωγραφική σε μεγάλες επιφάνειες. Από τη γλυπτική στη ζωγραφική και στην τοιχογραφία, ο Αλί ονειρεύεται να ζωγραφίζει πάντα, για να εκφράζει αυτά που «δεν λέγονται και δεν έχουν νόημα αλλιώς».

M.A.A. Mohammad Ali Azizirad
 painter - sculptor, Iran

Since the beginning, art was not only a medium of expression for Ali but a means of survival. Art was the only solution in his young mind when his family found itself in financial difficulties. The same applied when he had to quit school and take up a number of jobs, the same applies to times of hardship, as when he arrived in Athens with very little hope of a better future. His creations made out of feathers, wire and paper were the ones he first sold in order to discretely put his earnings in his mother's pocket.

Ali is from Iran; he is 35 years old and he managed through all the hardships to follow his studies in Fine Arts in Iran. The conditions though in his country did not give him the chance to acquire and hold in his hands his diploma. Nothing though has prevented him from continuing to paint, to make his creations with a number of mediums and to express himself. His passion has a name, as he says, to draw on big surfaces. From sculpture to painting, to murals, multi-talented Ali dreams to keep on drawing, so he can express "what cannot be said and have no meaning otherwise".

Πρόγραμμα Στέγασης

Το SolidarityNow από το 2016 υλοποιεί πρόγραμμα Στέγασης για τους πρόσφυγες και τους αιτούντες άσυλο. Στόχος μας είναι να βελτιώσουμε την καθημερινότητά τους, να τους βοηθήσουμε να αυτονομηθούν και να τους εφοδιάσουμε κατάλληλα ώστε να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους και να αναλάβουν τις ευθύνες μιας νέας ζωής. Το Πρόγραμμα Στέγασης υλοποιείται πανελλαδικά στην Αττική, στη Θεσσαλονίκη και στα Ιωάννινα.

Μέσω του Προγράμματος Στέγασης, το SolidarityNow έχει υποστηρίξει από τον Απρίλιο του 2016, περισσότερους από 8.000 πρόσφυγες και αιτούντες άσυλο, πολλοί από τους οποίους ανήκουν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες όπως μονογονεϊκές οικογένειες, άτομα με σοβαρά ιατρικά προβλήματα, άτομα με αναπηρία και θύματα βασανιστηρίων.

- Το Πρόγραμμα Στέγασης, ως μέρος του ESTIA (πρόγραμμα στήριξης έκτακτης ανάγκης για την ένταξη και τη στέγαση) υλοποιείται στην Ελλάδα με την υποστήριξη της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και τη συγχρηματοδότηση της ΕΕ.

Accommodation Program

Since 2016, SolidarityNow implements an Accommodation program for refugees and asylum seekers. The aim of the programs is to ameliorate the everyday life of those people, to help them become more autonomous as to claim their rights and take charge as well as responsibility for their new lives. The Accommodation program is implemented in Attika, Thessaloniki and Ioannina.

Through the Accommodation program, SolidarityNow has, since April 2016, supported more than 8.000 refugees and asylum seekers, many of them belonging to vulnerable groups such as single parents, people with mental disorders or physical disabilities, victims and victims of torture.

- The Accommodation program, as part of the ESTIA programme - Emergency Support for Integration and Accommodation, is supported by UNHCR and co-funded by the Asylum, Migration and Integration Fund of the European Union.

Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Στην παρούσα έκδοση περιλαμβάνονται δραστηριότητες που χρηματοδοτούνται με τη στήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Οι απόψεις που αποτυπώνονται ανήκουν στους συντάκτες αποκλειστικά και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δε φέρει καμία ευθύνη για τον οποιοδήποτε τρόπο χρήσης των πληροφοριών που περιλαμβάνονται σ' αυτή.

European Commission

This publication covers activities that have been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the authors, and the European Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες

Οι συντάκτες φέρουν αποκλειστική ευθύνη για τις απόψεις που αποτυπώνονται στην έκδοση αυτή, τις οποίες η Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες δε συμμερίζεται απαραίτητως και δεν τη δεσμεύουν σε καμία περίπτωση.

UNHCR

The authors are solely responsible for the opinions expressed in this publication, which are not necessarily those of UNHCR and do not commit UNHCR.

Το SolidarityNow ιδρύθηκε το 2013. Μέσα από τις πρωτοβουλίες και τις υπηρεσίες που προσφέρουμε σε Έλληνες, πρόσφυγες και μετανάστες, επιδιώκουμε να αποκαταστήσουμε το όραμα μιας ισχυρής Ευρώπης που βασίζεται στην αξία της αλληλεγγύης. Κύριος στόχος μας είναι να υποστηρίξουμε τα πιο ευάλωτα μέλη της κοινωνίας μας χωρίς διακρίσεις, μέσα από καινοτόμες κοινωνικές δράσεις.

SolidarityNow was established in 2013. Through our initiatives and the services provided to the Greek, migrant and refugee populations, we seek to restore the vision of a strong Europe based on solidarity and open society values.

Our main objective is to support the most vulnerable members of our society indiscriminately, through innovative social actions.